

Arrest

nr. 147 923 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 juni 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 16 december 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 17 december 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 17.06.2014 werd ingediend door:

Naam: T.(...)

Voornamen: A.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

Een arbeidsovereenkomst met het uitzendbureau Startpeople dd. 25.04.2014 (dagcontract)

Loonfiche Startpeople voor de periode van 01.07.2014 tot 31.07.2014 Loonfiches Startpeople voor de periode van 24.06.2013 tot 05.10.2013

Een arbeidscontract met bpost dd. 01.08.2014 dat in werking treedt van 01.08.2014 voor een bepaalde periode van 6 maanden.

Een weddefiche van bpost voor de maand augustus 2014 Een aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2013 Vooreerst dient te worden opgemerkt dat van stabiliteit en regelmaat van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet kan gesproken worden. De Belg was kennelijk ten tijde van de aanvraag en voorafgaand aan de aanvraag, occasioneel int rim tewerkgesteld. Overeenkomstig de voorgelegde loonfiches gaf dat een zeer wisselend inkomen van maand tot maand. Sinds augustus 2014 heeft betrokkene een contract van bepaalde duur bij B-post, echter dit is slechts zes maanden van kracht. Op zich is dit uiteraard al een betere situatie dan tevoren maar van stabiliteit van bestaansmiddelen kan uiteraard pas gesproken worden indien er een minimaal toekomstperspectief is. Heden is dit er onvoldoende, gezien het contract reeds een einde neemt op 31 januari 2015.

Verder, wat betreft het eigenlijke beschikbare bedrag: de loonfiches van Startpeople voor de periode van 24.06.2013 tot 05.10.2013 gaan te verterug in de tijd en de loonfiche voor de maand juli 2014 is toereikend, doch eenmalig. De referentiepersoon is momenteel tewerkgesteld met een contract van 6 maanden bij Bpost en uit de voorgelegde wedde voor de maand augustus blijkt dat het bedrag onder het bedrag zit van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Hetzelfde geldt voor het gezamenlijk belastbaar inkomen ( 11.621,42) op het aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2013. De beschikbare bestaansmiddelen zijn dus evenmin toereikend.

Bijgevolg is met de voorgelegde bewijsstukken niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Gezien de armoederisicigrens voor twee personen in België heden op 1500 euro wordt geschat en betrokkenen reeds 400 euro huur moeten betalen, ni. het  quivalent van de helft van het inkomen van de Belgische referentiepersoon, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in dit geval echt wel het minimum dat de Belgische referentiepersoon als bestaansmiddelen ter beschikking hoort te hebben om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te kunnen staan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1 tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids-, het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“1.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

5

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

2.

De referentiepersoon van verzoekende partij legt onder meer de volgende bewijzen voor: loonfiches voor de maanden april t.e.m. juli 2014 en arbeidsovereenkomsten bij Startpeople NV en bpost NV. Verzoekende partij is sinds april 2014 voltijds tewerkgesteld als administratief bediende bij bpost NV via het interimkantoor Startpeople NV en heeft hij een contract van bepaalde duur voor 6 maanden met bpost NV dewelke is ingetreden vanaf 1 augustus 2014.

Inmiddels heeft de referentiepersoon een tweede contract ondertekend voor 6 maanden dewelke zal intreden vanaf 1 februari 2015 (stuk 5). Sinds april 2014 tot heden heeft de referentiepersoon voltijds gewerkt (38 uren per week) zonder één enkele dag gemist te hebben, men kan hier dus moeilijk spreken van occasioneel werk zoals verwerende partij in zijn bestreden beslissing beweert. Dat de referentiepersoon voltijds heeft gewerkt blijkt ook uit de stukken voorgelegd (loonfiches) door verzoekende partij.

Wat betreft het loon verdiende de referentiepersoon bij Startpeople NV een bruto loon van 11,92 EUR per uur (stuk 3) dewelke neerkwam op ongeveer 400,00 EUR (netto) wekelijks en dus 1.600,00 EUR (netto) per maand met daarbovenop ook nog maaltijdcheques van 7,00 EUR per dag (zie administratief dossier). Na de ondertekening van de arbeidsovereenkomst met bpost dewelke in werking is getreden op 01 augustus 2014 bedraagt de bruto maandwedge van de referentiepersoon 2013,13 EUR bruto per maand (stuk 4), maandelijks ontvangt referentiepersoon sinds het begin van het contract een nettoloon van ongeveer 1.650,00 EUR, met uitzondering van de maand augustus 2014 aangezien het enkelvoudig vakantiegeld van de vorige werkgever van het brutobedrag werd afgetrokken.

Daarbovenop krijgt de referentiepersoon maaltijdcheques van 7,00 EUR per werkdag (ongeveer 140,00 EUR per maand) en wordt zijn bus en treinabonnement betaald door de werkgever. Deze bedragen en voordelen zijn ook terug te vinden op de loonfiches dewelke ingediend werden door mijn verzoeker bij de aanvraag. Uit het voorgaande en de voorgelegde bewijzen blijkt dus duidelijk dat verzoekende partij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en maandelijks meer dan de beoogde grens van 1.307.78 EUR (120 % van het leefloon) heeft verdient.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een verkeerde de interpretatie geeft aan de feiten daar hij de zaken zo wilt voorstellen dat de referentiepersoon over een niet regelmatig inkomen zou beschikken terwijl dit faliekant onwaar is en niet met de realiteit strookt.

Zo stelt verwerende partij in zijn beslissing dat (volgens zijn letterlijke bewoordingen): "de Belg was kennelijk ten tijde van de aanvraag en voorafgaand aan de aanvraag, occasioneel interim tewerkgesteld ... ". Hieruit kan men verstaan dat de referentiepersoon enkele uren hier en daar heeft gewerkt bij verschillende werkgevers terwijl verzoeker sinds april 2014 voltijds heeft

6

gewerkt voor de volle brutoloon bij eenzelfde bedrijf, m.n. bpost NV als interimair en vervolgens in augustus als rechtstreeks contractant. Daarbovenop heeft hij ondertussen een tweede arbeidsovereenkomst met bpost ondertekend (Stuk 5).

Een ander voorbeeld: "... de loonfiche voor de maand juli 2014 is toereikend, doch eenmalig ... " terwijl uit de loonfiches april t.e.m. juli 2014 blijkt dat verzoeker een inkomen werd uitgekeerd boven het wettelijke minimum (Stuk 6).

Een uitzondering betreft de maand Augustus 2014 waarbij de eerste wedde als rechtstreekse contractant met bpost het vakantiegeld uitbetaald door de vorige werkgever in mindering werd gebracht. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat onze argumenten in overeenstemming zijn met de voorgelegde bewijzen.

De motiveringsplicht verplicht de overheid om de feiten juist te interpreteren. Het is niet omdat de referentiepersoon wekelijks werd uitbetaald in de maanden juni t.e.m. juli 2014 door het interimbureau (eveneens aparte loonfiches voor feestdagen) en in de maand augustus 2014 het enkelvoudig vakantiegeld werd afgetrokken door de volgende werkgever, m.n. bpost NV, dat het brutoloon hierdoor zou verschillen. Globaal gezien genoot de referentiepersoon van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op het moment van de boordeling door verwerende partij en is dit op heden ook het geval.

Niet alleen interpreteert verwerende partij de feiten op een verkeerde wijze, maar negeert hij ook bepaalde elementen in het dossier:

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Een arbeidsovereenkomst met het uitzendbureau Startpeople dd. 25.04.2014 (dagcontract)
- Loonfiche Startpeople voor de periode van 01.07.2014 tot 31.07.2014
- Een arbeidscontract met bpost dd. 01.08.2014 dat in werking treedt van 01.08.2014 voor een bepaalde periode van 6 maanden.
- Een weddenfiche van bpost voor de maand augustus 2014
- Een aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2013"

Verzoeker heeft niet enkel de loonfiches voorgelegd van de periode 01.07.2014 tot 31.07.2014, maar ook die van de maanden april, mei en juni 2014! Alle loonfiches vanaf april 2014 t.e.m. de datum van de aanvraag werden ingediend. De arbeidsovereenkomst met het uitzendbureau Startpeople NV is bovendien een weekcontract (28.04.2014 t.e.m. 03.05.2014) en geen dagcontract.

Meer nog, verwerende partij schendt met de bestreden beslissing op een flagrante manier artikel 40ter van de vreemdelingenwet en interpreteert zij de wet op een verkeerde manier.

In de bestreden beslissing wordt er als reden gegeven voor de weigering van de aanvraag dat de tewerkstelling van de referentiepersoon geen afdoende garantie biedt op een stabiele en regelmatige tewerkstelling in de toekomst.

Verwerende partij heeft op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet echter enkel de taak om de aard en regelmatigheid van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en voorgelegde bewijzen na te gaan en mag en kan hij uiteraard niet nagaan of dit een voldoende garantie biedt op een stabiele en regelmatige tewerkstelling in de toekomst. Zelfs indien de referentiepersoon wordt tewerkgesteld via een overeenkomst van onbepaalde duur biedt deze situatie geen garantie voor een stabiele en regelmatige tewerkstelling in de toekomst.

Verwerende partij interpreteert artikel 40ter van de vreemdelingenwet ten nadele van de rechtszoekende. Nergens wordt er in voornoemd artikel geponeerd dat enkel contracten van

7

onbepaalde duur in aanmerking komen. Enkel leefloon, gezinsbijslagen, wachttuitkeringen en overbruggingsuitkeringen worden volgens artikel 40ter vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen. Bovendien worden werkloosheidsuitkeringen wel in aanmerking genomen tenzij de referentiepersoon actief op zoek is naar werk!

In casu toont verzoekende partij aan dat de referentiepersoon voltijds tewerkgesteld is en dit voor een langere periode!

3.

Vervolgens zegt verwerende partij in zijn behoefteanalyse: "...Gezien de armoedegrens voor twee personen in België heden op 1500 euro wordt geschat en betrokkenen reeds 400 euro huur moeten

betalen, nl. het equivalent van de helft van het inkomen van de Belgische referentiepersoon, is 120% van het leefloon voor een persoon met een gezinslast in dit geval echt wel het minimum dat de Belgische referentiepersoon als bestaansmiddelen ter beschikking hoort te hebben om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te kunnen staan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1 tweede lid van de wet van 15.12.1980)”.

M.a.w. zou de referentiepersoon maar ongeveer 800,00 EUR per maand verdiend hebben? Volledig onwaar gezien de bewijzen (met uitzondering van de maand augustus 2014). Hoewel de referentiepersoon zelfs meer dan 1500,00 EUR verdiende wenst verzoeker toch op te merken dat de inkomensgrens van 120% van het leefloon zelfs te hoog is en strijdig is met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarie ‘persoon met een gezin ten laste’ zouden voldoende moeten zijn.

Men kan vaststellen dat verwerende partij zijn onderzoek onzorgvuldig heeft voorbereid en zodoende de zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Verzoeker wenst hierbij vervolgens te verwijzen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State. Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

De maatregel, m.n. het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor verzoekende partij in een preciaire situatie zal belanden en hierdoor gescheiden zal zijn van zijn partner is in casu onevenredig met de beoogde legitieme doel van die maatregel. De inbreuk hierop zal m.a.w. groter zijn dan wat noodzakelijk is voor het beoogde doel. In de bestreden beslissing en het administratief dossier blijft nergens een degelijke proportionaliteitstoets of een belangenafweging vanwege verwerende partij om zodoende zijn maatregel te rechtvaardigen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

Verwerende partij negeert en verdraait zelfs de feiten en is hij kennelijk onredelijk en onjuist in het beoordelen van de bewijzen voorgelegd door verwerende partij. De beslissing is gebrekkig gemotiveerd en dient hierbij vernietigd te worden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de beslissing hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de

motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verder maakt de bestreden beslissing melding van het *in casu* toepasselijke artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De thans relevante bepalingen luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt];

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.]

(...)”

3.7. Blijkens het administratief dossier legde verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) een verklaring van wettelijke samenwoning en het bewijs van 2 jaar regelmatige ontmoetingen neer. Aan verzoekster werd gevraagd om binnen de drie maanden, *“ten laatste op 19/09/2014 de volgende documenten over te leggen: bewijs samenwoont 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag OF bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie”*.

Verzoekster legde als bewijs van inkomsten een aanslagbiljet neer van de belastingen op haar naam met betrekking tot inkomstenjaar 2013, loonfiches van Startpeople over de periode van 24 juni 2013 tot 5 oktober 2013, een overeenkomst voor uitzendarbeid bij Startpeople van 25 april 2014, een weekoverzicht van Startpeople van 28 april 2014 tot 4 juli 2014, loonfiches van 1 juli 2014 tot 31 juli 2014 en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 6 maanden bij Bpost van 1 augustus 2014 en een weddefiche van Bpost van augustus 2014.

3.8. In haar middel verwijst verzoekster in de eerste plaats naar het feit dat haar Belgische partner op 25 januari 2015 wederom een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur ondertekende bij Bpost voor een duur van 6 maanden, waarvan zij een kopie aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, stuk 5). De Raad wijst erop dat dit document dateert van na de bestreden beslissing van 16 december 2014 zodat zij het bestuur onmogelijk een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan verwijten doordat met dit stuk geen rekening werd gehouden. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Verzoekster beweert dat de referentiepersoon sinds april 2014 tot op heden steeds voltijds zou hebben gewerkt. De Raad merkt op dat de actuele, al dan niet voltijdse tewerkstelling van de referentiepersoon 'an sich' in de bestreden beslissing niet wordt betwist, maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de neergelegde loonfiches en de arbeidsovereenkomsten van oordeel is dat er geen sprake is van stabiliteit en regelmaat wat de bestaansmiddelen betreft. Verzoekster toont met haar uiteenzetting over de vereisten uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van de neergelegde loonfiches van uitzendarbeid, die betrekking hadden op een periode van een twaalfstal weken in het jaar 2013 en een twaalfstal weken in het jaar 2014 te concluderen dat het om occasionele tewerkstelling ging en om verder op basis van de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij Bpost te besluiten dat er onvoldoende toekomstperspectief is omdat dit contract op 31 januari 2015 ten einde komt. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze vaststelling volstaat om het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

3.9. Met haar kritiek op de beoordeling van de toereikendheid van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, richt verzoekster zich bijgevolg op een overtollig motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van haar kritiek kan dus geen aanleiding geven tot de vernietiging van de beslissing. Geheel ten overvloede merkt de Raad dus op dat de berekening die verzoekster in haar middel maakt van het gemiddeld maandelijks netto-inkomen uit de interim-arbeid van haar partner niet als dusdanig blijkt uit de neergelegde loonfiches die wel degelijk uiteenlopende weekbedragen vermelden. Verzoekster poneert in haar middel dat zij 2013,13 euro bruto per maand verdient, maar zij nuanceert onmiddellijk omdat de loonfiche van augustus 2014 een uitzondering betrof omdat het vakantiegeld van de vorige werkgever hiervan werd afgetrokken. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde echter terecht vast dat het uitgekeerde nettobedrag voor de maand augustus 2014 lager ligt dan 120% van het leefloon van een persoon met gezinslast, hetgeen bezwaarlijk kan worden tegengesproken. Op de loonfiche, die in het administratief dossier is opgenomen, staat immers duidelijk een nettoloon van 863,83 euro vermeld. De redenen die aan de grondslag liggen van het feit dat dit bedrag lager uitvalt en het gegeven dat de werkgever maaltijdcheques en abonnementen ten laste neemt, zijn uiteraard weinig relevant voor de beoordeling van het nettobedrag van de bestaansmiddelen zoals dit uit de stukken blijkt. Verzoekster betoogt verder dat haar partner steeds bij eenzelfde bedrijf was tewerkgesteld, hetgeen weinig relevant is. Tenslotte zou verzoekster kunnen worden bijgetreden waar zij poneert dat er meer gegevens over het loon beschikbaar waren dan op het eerste zicht uit de beslissing blijkt, omdat uit het weekoverzicht van Startpeople kan worden afgeleid dat er ook informatie voorhanden was van het weekloon van haar partner voor de periode van 28 april tot 30 juni 2014. De Raad merkt echter op dat verzoekster er in elk geval niet in slaagt de pertinente vaststelling te weerleggen dat op basis van uitzendarbeid het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen onvoldoende werd aangetoond.

3.10. In de bestreden beslissing wordt nergens betwist dat de partner van verzoekster niet voltijds zou zijn tewerkgesteld, maar wordt vastgesteld dat deze laatste in de periode waarop de bewijsstukken betrekking hebben slechts gedurende een beperkte tijdsperiode tewerkgesteld, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon stellen dat het om occasionele tewerkstelling ging. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren dienen in het kader van artikel 40ter de huidige bestaansmiddelen (en niet de tewerkstelling) wel degelijk te worden nagegaan met het oog op de toekomst aangezien de finaliteit van dit onderzoek er blijkens artikel 42, §1, tweede lid van de

vreemdelingenwet in bestaat te vermijden dat de betrokkenen (in de toekomst) ten laste zouden vallen van de openbare overheden. In de beslissing kan niet worden gelezen dat enkel arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur in aanmerking zouden komen zoals verzoekster lijkt te beweren. Verzoekster toont niet aan dat de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat er op het ogenblik van het nemen van de beslissing onvoldoende toekomstperspectief was, kennelijk onredelijk was. Verzoekster legde immers een arbeidsovereenkomst van haar partner voor die op 31 januari 2015 een einde nam.

3.11. Waar verzoekster beweert dat de referentiepersoon meer dan 1500 euro verdiende, kan zij niet worden gevolgd. Op de neergelegde loonfiche van Bpost van augustus 2014 prijkt immers een nettobedrag dat duidelijk lager is dan hetgeen verzoekster aangeeft. Verzoekster maakt in elk geval niet aannemelijk dat zij een bedrag zou hebben aangetoond dat uitstijgt boven de drempel van *“honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hierbij dient te worden aangestipt dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie met betrekking tot de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 hiervan blijkt dat deze richtlijn enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoekster is gezinslid van een Belgisch onderdaan en haar situatie vertoont zelfs geen enkel communautair aspect aangezien de Belg nooit gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer.

3.12. Waar verzoekster beweert dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing onevenredig is met het beoogde doel van die maatregel, wijst de Raad erop dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om in aanmerking te komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden. In de beslissing wordt er tevens op gewezen dat verzoekster *“geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond”*. Gelet op deze legitieme overwegingen is het geenszins kennelijk disproportioneel om aan verzoekster een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3.13. Verzoekster toont geen schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met artikel 40bis van diezelfde wet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of op onevenredige wijze gebruik zou hebben gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN